

5 SEPTEMBER 2010 – DRIENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Tegendraads

GROTE GROEPEN MENSEN TREKKEN MET Jezus mee, dichte drommen op weg naar... Jeruzalem. Jezus is ongerust over de motieven van sommige reisgenoten. Waarom lopen ze mee? Zijn ze toeristen onderweg naar 'Compostela' of echte pelgrims? Plotseling blijft Jezus staan en keert zich om: „Weten jullie wel wat jullie doen? Jullie moeten Mij niet achternalopen om spektakel en mirakels te zien. We zijn op weg naar Jeruzalem. Dat is een weg waarop jullie zullen moeten kiezen voor de liefde. Jullie zullen voor zeer scherpe keuzes worden geplaatst. Liefde is heel mooi, het mooiste dat er bestaat, maar ze kan ook flink pijn doen.”

„Als je bemint, geef je een stuk van je eigen vrijheid in de handen van een ander. Je zult vaak 'je gedacht' moeten afstaan. Als je iemand graag ziet, zul je zorgen hebben over haar gezondheid, haar werk. Als je je kinderen graag ziet, zul je 's nachts liggen luisteren tot ze thuiskomen. Als je van iemand houdt, zul je heel veel verdriet hebben als hij sterft. De liefde is mooi, jazeker, maar ze heeft ook haar Goede Vrijdagen. Ja, het kan zelfs gebeuren dat je tussen twee liefdes moet kiezen. En misschien nog meest van al: jullie zullen elkaar veel moeten vergeven. Als jullie de weg van de liefde naar Jeruzalem kiezen, zullen jullie kruisen moeten dragen. En tegen de stroom ingaan. Zelfs soms tegen de stroom van je ouders en je familie. Beseffen jullie dat wel?”

Als die teksten neergeschreven worden in de evangeliën, omstreeks de jaren 70, waren ze maar al te rauw-werkelijk. Christenen werden gediscrimineerd en vervolgd. Ze konden geen werk krijgen. Ze werden verraden door hun ouders of broers. Velen werden ter dood gebracht in de amfiteaters.

Het is vandaag ook nog zo in sommige landen: India, Indonesië, China en op andere plaatsen waar het meer geniepig gebeurt. Christen zijn en blijven wordt daar duur betaald. Ook in zogenoemde hoogbeschaafde landen worden christenen vanwege hun profiel als gelovigen gediscrimineerd. En dat geldt ook voor andere godsdiensten. Zelfs zogenoemde christenen doen er soms aan mee. Ze verdragen niet dat sommige moslims veel sterker aan hun geloof gehecht zijn dan zij, want ze getuigen openlijk, ze bidden publiek, ze vasten omdat hun geloof dat vraagt, zonder veel discussie. En ze worden op veel plaatsen brutaal of subtiel vervolgd. Gelovig zijn is vandaag tegendraads.

Tegendraads is ook de vraag van Paulus in zijn Brief aan Filemon (tweede lezing). Paulus vraagt iets van een medechristen, iets moeilijks, in de naam van de liefde, namelijk vergeven. Hij vraagt aan Filemon dat hij zijn weggelopen slaaf, Onesimus, weer in dienst zou nemen, en nog sterker, „niet als slaaf, maar als broer, als medemens”. Als vrije mens dus. Paulus schrijft: „Filemon, als je met mij verbonden bent, ontvang hem dan zoals je mij zou ontvangen. En mocht Onesimus je hebben benadeeld of je iets schuldig zijn, zet het op mijn rekening. Ik, Paulus, schrijf hier eigenhandig neer dat ik je zal betalen. De vrede van de Heer zal met jou zijn.”

Paulus vraagt aan Filemon radicaal tegen de maatschappelijke stroom in te gaan. Wie behandelde zijn slaven als medemensen? Niemand. Ze waren slaaf en als ze weg liepen, werden ze gestraft. De hele gemeente zal spotten met Filemon, als hij de slaaf als broer in zijn eigen familie opneemt. We weten niet precies hoe het afgelopen is, maar Filemon zal de vraag van Paulus positief hebben beantwoord, anders zouden we de Brief niet meer hebben, omdat het dan geen breaking news was. Sterk toch dat dit kattenbelletje in het Nieuwe Testament is opgenomen als 'heilig' briefje. Ja, natuurlijk, precies in zo'n dingen wordt de Blijde Boodschap waar en tastbaar.

Het roept onvermijdelijk vragen op naar onze eigen geloofsbeleving. Wat hebben wij over voor ons christen-zijn? Het is een ongemakkelijke vraag. Ons leven en ons werk zijn meestal niet in gevaar, maar blijft er wel nog iets over van de radicaliteit van ons gelovig-zijn? Waar zijn de leerlingen van Jezus, die doorzetten omwille van hun geloof, ook als het pijn doet?

Misschien een van deze dagen een lijstje maken in ons gebed. Wat doe ik nu nog echt omwille van mijn christen-zijn? Ja, ik zit hier in de eucharistieviering. Is dat niet voldoende? Toch proberen iets verder te zoeken. Wat betekent in mijn leven: „Wie zich niet losmaakt van al zijn bezittingen, kan mijn leerling niet zijn”?

EERSTE LEZING

WIJSHEID 9, 13-18B

Wie van de mensen kan Gods plan doorgronden, wie ontdekken wat de Heer wil? De gedachten der sterfelingen zijn immers onzeker, en twijfelachtig onze berekeningen. Het vergankelijke lichaam is een last voor de ziel, en onze aardse gebondenheid belemmert de beweeglijke geest. Wij begrijpen amper de dingen van deze wereld, en wat voor de hand ligt, kost ons nog moeite; hoe zouden we dan het hemelse verstaan?

Wie zou uw wil kunnen kennen, als Gij hem het inzicht niet geeft, en uw heilige Geest niet van boven zendt? Zo alleen kunnen de mensen op aarde rechte wegen gaan, leren zij kennen wat U welgevallig is, en worden zij door de wijsheid gered.

TWEDE LEZING

BRIEF AAN FILEMON 9b-10.12-17

Dierbare, Paulus is het die u schrijft, een oud man, nu bovendien een gevangene van Christus Jezus, en mijn verzoek geldt het kind dat ik hier in de gevangenis voor de Heer heb gewonnen, ik bedoel Onesimus. Ik stuur hem terug naar u en met hem heel mijn liefde. Gaarne had ik hem hier gehouden als uw plaatsvervanger, om voor mij te zorgen in mijn gevangenschap voor het evangelie. Maar ik wil niets doen zonder uw instemming, ik wil niets afdwingen: uw goedheid moet zich spontaan kunnen uiten! Misschien was dat wel de reden waarom hij een tijd lang bij u is weg geweest: dat ge hem voorgoed terug zoudt krijgen, nu niet meer als slaaf, maar als veel meer dan een slaaf, als een geliefde broeder. Dat is hij voor mij al helemaal, hoeveel te meer dan voor u, als mens en als christen. Als gij u dus met mij verbonden voelt, heet hem dan welkom zoals ge het mij zoudt doen.

EVANGELIE

LUCAS 14, 25-33

In die tijd trokken talloze mensen met Jezus mee; Hij keerde zich om en zei tot hen:

„Als iemand naar Mij toekomt die zijn vader en moeder, zijn vrouw en kinderen, zijn broers en zusters, ja zelfs zijn eigen leven niet haat, kan hij mijn leerling niet zijn. Als iemand zijn kruis niet draagt en Mij volgt, kan hij mijn leerling niet zijn.”

„Als iemand van u een toren wil bouwen, zal hij er dan niet eerst voor gaan zitten om een begroting te maken of hij wel genoeg bezit om hem te voltooiën? Anders zou het hem kunnen overkomen – als hij de fundering heeft gelegd en niet in staat is het werk te voltooiën – dat allen die het zien, hem gaan bespotten en zeggen: ‘Die man begon te bouwen, maar hij was niet in staat het einde te halen.’”

„Of welke koning zal – als hij tegen een andere koning ten oorlog wil trekken – niet eerst overleggen of hij sterk genoeg is om met tienduizend man het hoofd te bieden aan iemand die met twintigduizend man tegen hem optrekt? Zo niet, dan stuurt hij, als de tegenstander nog ver weg is, een gezantschap en vraagt om de vredesvoorwaarden.”

„Zo kan niemand van u mijn leerling zijn, als hij zich niet losmaakt van al wat hij bezit.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, www.bijbel.net